

JOSÉ VRIENS

Papieren noodzaak

UITGEVERIJ GLB
DEVENTER

1

‘En een halfje bruin. Anders nog iets, meneer?’ vroeg Madelon met haar vriendelijke winkelenstem, zoals Cathy het altijd noemde.

‘Nee, dat was het wel,’ knikte de man en hij pakte zijn portemonnee uit zijn binnenzak. ‘Mag ik pinnen?’

‘Natuurlijk, komt u maar hierheen,’ wees Madelon naar de kassa waarnaast het pinapparaatje stond. Ze werkte de betaling af en stopte het brood en de koeken die hij uit had gezocht netjes in een plastic tasje met het opdruk van de bakkerij. De bonnetjes gaf ze aan hem, waarbij hij even met zijn vingers langs haar hand streek. Ze moest zich bedwingen haar hand niet weg te trekken. ‘Alstublieft, fijne dag, meneer.’

‘Dank u, u ook. Tot morgen.’ Zijn blik bleef langer op haar rusten dan nodig was, waar Madelon een beetje kriegelig van werd. Wat moest die vent nou nog? De glimlach op haar gezicht begon al een beetje af te brokkelen. Als hij nu niet snel wegging, zou ze hem ronduit boos aankijken. Eindelijk draaide hij zich dan toch om en ging hij weg.

Cathy dook met een vuurrood hoofd van de

ingehouden lach achter de toonbank weg. ‘Ik dacht dat ik erin bleef,’ gierde ze.

‘Wat mankeert jou?’ vroeg haar bazin verbaasd.

‘Die kerel, had je dat nu echt niet in de gaten? Hij stond haast te kwijlen, en jij maar uit de hoogte doen. Hoe krijg je het voor elkaar om zo rustig te blijven!’ hikte Cathy.

‘Ik deed toch niet uit de hoogte? Daar ben ik me niet van bewust.’

‘Echt wel, niet te zuinig ook.’

‘Nou ja, hij was me daar ook een partij vervelend; welke koeken ik lekker vind! Wat maakt dat nou uit? Hij moet ze toch opeten!’

‘Die vent heeft het behoorlijk te pakken van jou, heb je dat nu nog niet in de gaten? Waarom denk je dat hij anders zo vaak hier komt? Tot morgen,’ deed ze hem na en ze zakte door haar knieën van het lachen.

Een lachje kroop nu op het gezicht van Madelon. ‘Zou je denken?’

‘Ik weet het wel zeker,’ gierde Cathy weer. ‘Het begon vorige week vrijdag, toen kwam hij voor het eerst. Ik wed dat hij maandag ook geweest is en dinsdag stond hij zo zoekend rond te kijken. Ik begreep er al niets van, maar die zocht jou natuurlijk! En nu is me wel duidelijk

waarom. Je hebt er een aanbidder bij, neem dat maar van mij aan.'

Madelon zweeg, een beetje overdonderd door de conclusie die Cathy trok. Zo bijzonder was ze toch niet? Ze zag zichzelf gereflecteerd in de vitrine waarin het gebak stond. Haar donkere krullen kroesden wild om haar hoofd, alleen de haarband hield de krullen uit haar gezicht en enigszins in bedwang. De hoge jukbeenderen gaven haar iets Slavisch, wat nog versterkt werd door de donkere ogen en de haast zwarte wenkbrauwen. Haar mond was te smal, vond ze zelf. Als ze kwaad was, werd die net een smalle rode streep. En haar neus was te groot. Nee, een echte schoonheid was ze niet. Haar wilde haardos, dat was het enige mooie aan haar, vond ze zelf. Ze kon zich dan ook niet voorstellen dat die man alleen voor haar naar de bakkerswinkel kwam. Hij moest toch eten? Nou dan, hij kwam gewoon voor zijn dagelijkse boodschappen, daar was niets vreemd aan.

'Waarom probeer je het niet gewoon? Hij ziet er best leuk uit, goed figuur, en aan zijn kleren te zien zit hij ook goed in de slappe was,' ging Cathy verder.

'Doe even normaal,' schoot Madelon uit. 'Ik

ken heel die kerel niet! Misschien is hij wel getrouwd.'

'Nee, dat is hij niet; hij draagt geen trouwring. Die man is echt alleen en hij weet dat jij ook alleen bent,' hield Cathy haar voor.

'Daar geloof ik niks van en trouwens, hij is mijn type helemaal niet. Ik kijk wel lekker uit om met zo'n druif iets te beginnen, veel te zijig en te stil, daar zit toch geen pit in?'

'Stille wateren hebben diepe gronden,' zei Cathy op diepzinnige toon. 'Hé, ik weet wat, er staat toch een waarzegster op de kermis. Ga daar een keer heen.'

'Waarom zou ik?'

'Wil je niet weten wie je toekomstige man wordt?'

'Hè, stop nu maar, ik zit helemaal niet verlegen om een kerel.'

'Zeg dat maar niet tegen die roddeltantes die aan de overkant op de bankjes zitten.'

Op het plein waaromheen de winkels gesitueerd waren, stonden bankjes waarop overdag de ouderen en in de avonduren de jeugd neerstreek.

'Onze hangoudjes. Wat wordt er dan over mij gezegd?'

'Dat je nooit aan een man komt met je hoog-

hartige gedrag. Je bent een goeie voor in de winkel, maar een slechte voor in bed,' deed Cathy de stem van een oud vrouwtje na. Ze wees met een kromme vinger naar Madelon en trok er een rimpelig snuitje bij.

Madelon lag in een deuk om de voorstelling die ze weggaf.

'Nou, dames, het is hier gezellig,' bromde de zware stem van haar vader, die perfect paste bij zijn forse gestalte.

'Volgens Cathy had ik sjans met een klant, pa,' giechelde Madelon.

'Dat verbaast me niets,' gaf Jerom Haagveld zijn ongekleurde mening. 'Jullie zijn de trekpleisters van dit winkelcentrum. Daardoor hebben wij toch mooi extra klandizie.'

'Ja hoor, pa, gaat-ie lekker,' grinnikte Madelon. 'Heb je een beetje kunnen slapen?' Haar vader haalde de vroege uurtjes waarop hij in de bakkerij begon om het brood voor die dag te maken, later op de dag altijd weer in.

'Best hoor.'

'Wat zie je er opgedoft uit.' Madelon bekeek hem nu wat beter en snoof. 'En je hebt aftershave op gedaan. Wat krijgen we nu, pa, ga je op vrijersvoeten?'

Jerom grijnsde breed en tikte veelbeteke-

nend tegen zijn neus. ‘Voor jou een vraag, voor mij een weet.’ Zonder meer te vertellen pakte hij een bonbondoosje en vulde dat met zorgvuldig uitgekozen bonbons uit de vitrine. ‘Ik ben vanavond niet thuis voor het eten.’ Met een zwierige zwaai van zijn hand liep hij door de winkel naar buiten.

‘Wat heeft die?’ vroeg Madelon verbaasd.

‘Jerom gaat op vrijersvoeten,’ antwoordde Cathy. Ze lachte zacht. ‘Wie had dat nou nog achter hem gezocht.’

‘Wat een onzin! Pa gaat helemaal niet vrijen. Ik zou niet weten met wie.’

‘Ik zag laatst mevrouw Awater met je vader in de stad lopen. Dat is toch een oude vriendin van je moeder?’

‘Leida Awater,’ knikte Madelon nadenkend. ‘Ik wist niet eens dat ze nog contact met elkaar hadden. Het is eeuwen geleden dat ik haar voor het laatst heb gezien.’

‘Zij is toch ook alleen?’

‘Haar man is een halfjaar na mijn moeder overleden.’ Ze keek Cathy nu met een ernstige blik aan. ‘Heb je ze echt samen gezien? Ik kan me niet voorstellen dat pa ooit nog een andere vrouw wil. Nee, je hebt het vast verkeerd gezien. Ze kwamen elkaar natuurlijk gewoon

tegen. Pa was er kapot van toen mama doodging; hij zou nooit een andere vrouw willen, dat weet ik zeker. Hij is er nog lang niet overheen dat mama zo plotseling stierf. Het is pas twee jaar geleden!’

‘Weten en weten zijn twee verschillende dingen,’ zei Cathy weer op die alwetende toon.

Madelon schudde geïrriteerd haar hoofd. Die Cathy ook altijd met haar rare spreekwoorden en uitdrukkingen. ‘Ik ga de administratie bijwerken, roep me maar als het drukker wordt.’ Peinzend liep ze naar de trap die leidde naar de bovenwoning die bij de bakkerij hoorde. Ze ging naar de keuken; deze was drie jaar geleden helemaal vernieuwd en van alle gemakken voorzien. Ze schonk voor zichzelf een groot glas vol met vruchtensap en liep via de grote woonkamer naar het kantoortje. De ruimte die ze kantoor noemden, was in een kleine nis van de woonkamer gemaakt en werd door een hoge kastenwand afgescheiden van de rest van de kamer. Een raam dat uitkeek op het plein zorgde voor het nodige daglicht. Hier stond haar computer en in de kast aan de wand bevond zich de administratie van de bakkerij die ze samen met haar vader runde.

Haar hakken maakten een zacht klikkend geluid op de laminaatvloer, eveneens drie jaar geleden in de hele woning gelegd. De woonkamer was sfeervol ingericht met lichteiken meubels en besloeg de hele voorkant van het huis, met grote ramen die uitkeken op het winkelplein. Jammer dat haar moeder, die deze verbouwing al zo lang gewild had, er maar zo kort van had mogen genieten.

Ze ging in de grote bureaustoel zitten en staarde naar de mensen die buiten op het plein liepen, zonder ze echt te zien. Haar moeder was in de bloei van haar leven geweest, vierenvijftig jaar pas. Milly Haagveld was nooit ziek, altijd druk met de zaak en met haar hobby: bloemsierkunst. Niemand had het aan zien komen; niemand had het kunnen voorspellen volgens de dokters die het wel konden weten: een bloedpropje was doorgeschooten naar de hersenen. Was er iemand bij haar geweest op dat moment, dan was er nog een kleine kans geweest dat ze het herseninfarct had overleefd. Haar moeder was op het fatale moment echter alleen in huis geweest, niemand om haar te helpen, en waarschijnlijk was het zo snel gegaan dat ze geen kans had gezien om hulp in te roepen.

Het was op een zondag gebeurd.

Madelon herinnerde zich die dag nog al te goed. Het was een stralende lentedag geweest, 18 mei. Pa was die ochtend, zoals hij altijd deed, vanuit de kerk naar het verzorgingstehuis gegaan waar zijn moeder sinds enige jaren woonde. Oma was dementerend en niet meer in staat om voor zichzelf te zorgen. Mama was na de kerk naar huis gegaan, twee mensen op bezoek was te druk voor oma. Ze wilde bovendien nog een bloemstukje afmaken.

Madelon had afgesproken met een paar vriendinnen. Ze zouden naar een opname van *Tussen kunst en kitsch* gaan die dit keer bij hen in de buurt opgenomen werd. Marcella had voor de gelegenheid een oud schilderij, dat ze op de zolder van haar oma had gevonden, meegenomen.

‘Denk je echt dat het oude schilderij van je oma geld waard is?’ wilde Nora weten. Ze bekeek het landschap – door de jaren waren de kleuren dof geworden – met een sceptische glimlach.

‘Waarom niet? Je ziet toch vaak genoeg in de uitzending van die rare vondsten die opeens duizenden euro’s waard blijken te zijn?’ antwoordde Marcella.